

Hooge Raad

Kamer van Strafzaken.

Zitting van 11 Juni 1917.

Voorzitter, Mr. A.M.B. HANLO.

Raadsheeren, Mrs. S. GRATAMA, H.M.A. SAVELBERG, Jhr. RH. FEITH en L.E. VISSER.

De verklaring van een verbalisant, dat bijen door te steken aan zijn mede-verbalisant pijn veroorzaakten, en hij genoodzaakt was den aangehoudene los te laten, kan niet op eigen waarneming berusten.

E.A.T.W., huisvrouw van D.D., oud 48 jaar, zonder beroep, geboren te Didam en wonende te Holthuizen, is requirante van cassatie tegen een te haren laste gewezen arrest van het Gerechtshof te Arnhem van 22 Febr. 1917, houdende bevestiging in hooger beroep van een vonnis der Arrond. Rechtbank te Arnhem van 14 Nov. 1916, voor zoover daarbij de requirante werd schuldig verklaard aan: „het opzettelijk behulpzaam zijn bij wederspanningheid”, en met toepassing van de artt. 180, 48 en 49 Strafr., veroordeeld tot eene maand gevangenisstraf.

Nadat was gehoord het verslag van den raadsheer SAVELBERG, en het beroep namens de requirante was toegelicht door Mr. W. FRANCKEN. advocaat alhier, heeft de adv.-gen. TAK de volgende conclusie genomen:

Edele Hoog Achtbare Heeren!.

Als eerste cassatiemiddel is bij pleidooi aangevoerd: „Schending der artt. 401, 391 en 392 Strafv., door als bewijsmiddel te gebruiken de meeningen in het proces-verbaal, dat de tweede relatant zag, dat de beklaagde aan de korven ging schudden, waarop de bijen met zwermen op relatanten afkwamen en hen door hun steken veel pijn veroorzaakten, dat toen relatant M. genoodzaakt was D., met wien hij op den grond lag, los te laten.”

Inderdaad bezigt het bevestigd vonnis als bewijsmiddel den daarin gerelateerden inhoud van een proces-verbaal, waarin verklaard wordt: „dat toen tweede relatant zag, dat de tweede beklaagde aan de korven van een in de nabijheid staanden bijenstal ging schudden, waarop de bijen met zwermen uit die korven op relatanten kwamen toevliegen en hen door te steken veel pijn veroorzaakten, dat toen relatant M. genoodzaakt was D., met wien hij op den grond lag, los te laten.”

Ofschoon ik nu niets te kort wil doen aan de scherpzinnigheid van dien verbalisant, geloof ik toch, dat zijne verklaring als bewijsmiddel moet worden gewraakt. Reeds moeielijk uiterlijk waarneembaar schijnt mij veel pijngevoel bij een derde, veroorzaakt door bijensteken en absoluut onzichtbaar de afgedwongen noodzaak om iemand los te laten.

Waar ik dus de eerste grief gegrond acht, meen ik de bespreking der overige te mogen nalaten.

Ik concludeer mitsdien tot vernietiging van het bestreden arrest en verwijzing der zaak ook ten aanzien van den mede-beklaagde naar een aangrenzend Gerechtshof, ten einde haar op het bestaande hooger beroep opnieuw te berechten en af te doen.

De Hooge Raad enz.;

Gelet op de middelen van cassatie, namens de requirante voorgesteld bij pleidooi, luidende: zie conclusie adv.-gen.;

Overwegende, dat blijkens het bevestigde vonnis tot de bewezenverklaring van het aan de requirante te laste gelegde heeft medegewerkt de inhoud van een ambtseedig proces-verbaal van de rijksveldwachters M. en E., waarin, na de verklaring van laatstgemelden dat hij zag, dat de requirante aan de korven van een in de nabijheid staanden bijenstal ging schudden waarop de bijen met zwermen uit die horven op relatanten kwamen toevliegen, voorkomen diens verklaringen, dat die bijen „hen door te steken veel pijn veroorzaakten“, en „dat toen relatant M. genoodzaakt was D., met wien hij op den grond lag, los te laten“;

O. dat deze verklaringen voor zoover zij betreffen de pijn, die aan M. werd veroorzaakt en vermelden, dat deze genoodzaakt werd om D. los te laten, niet loopen over feiten, die de verbalisant zelf heeft kunnen waarnemen, doch bevatten gevolgtrekkingen uit hetgeen is waargenomen;

dat hieruit volgt, dat, nu het bewijs niet geacht kan worden overeenkomstig de wet te zijn geleverd, het bestreden arrest, waarbij de bewijsvoering der Rechtbank is overgenomen, reeds hierom moet worden vernietigd, en mitsdien een onderzoek naar de andere aangevoerde middelen achterwege kan blijven;

Vernietigt het arrest van het Gerechtshof te Arnhem van 22 Febr. 1917, voor zoover dit ten laste der requirante werd gewezen;

Recht doende krachtens art. 106 R.O.:

Verwijst in zooverre de zaak naar het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, om op het bestaande hooger beroep te worden berecht en afgedaan.